

Samling af Afgørelser

Sag T-434/11

(summarisk offentliggørelse)

**Europäisch-Iranische Handelsbank AG
mod
Rådet for Den Europæiske Union**

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Iran med det formål at forhindre nuklear spredning — indefrysning af pengemidler — begrundelsespligt — ret til forsvar — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse — åbenbart urigtigt skøn — ejendomsret — proportionalitet«

Sammendrag – Rettens dom (Fjerde Afdeling) af 6. september 2013

1. *Den Europæiske Union — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Iran — indefrysning af pengemidler, der tilhører personer, enheder eller organer, som medvirker til eller støtter den nukleare spredning — de kompetente nationale myndigheders beføjelse til at udstede en generel godkendelse af en bestemt type transaktioner — foreligger ikke — Rådets beføjelse til at basere vedtagelsen af i fremtiden gældende restriktive foranstaltninger på transaktioner, der er tilladt — foreligger ikke — grænser — særlige omstændigheder*

(Rådets forordning nr. 423/2007, art. 8-10, og nr. 961/2010, art. 17-19)

2. *Den Europæiske Union — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Iran — indefrysning af pengemidler, der tilhører personer, enheder eller organer, som medvirker til eller støtter den nukleare spredning — transaktioner, der gennemføres gennem en ikke-udpeget enhed — begreb — betingelser for tilladelse*

(Rådets forordning nr. 423/2007, art. 7, stk. 1-3, og nr. 961/2010, art. 16, stk. 1-3)

1. Inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og særlig med hensyn til de foranstaltninger, der vedtages over for Iran med det formål at forhindre nuklear spredning, tillader bestemmelserne i artikel 8-10 i forordning nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran og i artikel 17-19 i forordning nr. 961/2010, som ophævede denne, ikke de kompetente nationale myndigheder at udstede en generel godkendelse af en bestemt type transaktioner, for hvilke de enheder, der er omfattet af en foranstaltning om indefrysning af pengemidler, er fritaget for at anmode om tilladelser fra sag til sag.

En sådan tilladelse fra en kompetent national myndighed, som gives fra sag til sag, vidner om den tilladte transaktions lovlighed i henhold til den ene eller den anden af disse forordninger, afhængigt af tilfældet. Rådet kan – medmindre der foreligger særlige omstændigheder, som det tilkommer Rådet at bevise – derfor ikke basere vedtagelsen af i fremtiden gældende restriktive foranstaltninger på transaktioner, der er tilladt i henhold til de ovennævnte bestemmelser i nævnte forordninger, afhængigt af tilfældet. I mangel på en konkret tilladelse kan en simpel generaliseret godkendelse derimod ikke være bindende for Rådet.

Denne ordlydmæssige gennemgang bekræftes af disse forordningers generelle opbygning. Henset til deres placering i de nævnte forordninger fremstår disse bestemmelser nemlig som en afvigelse fra reglen om indefrysning af pengemidler. Endelig er den foreslåede fortolkning i henhold til ordlyden og sammenhængen forenelig med det med disse forordninger forfulgte mål, nemlig ønsket om at forhindre nuklear spredning og mere generelt at opretholde freden og den internationale sikkerhed, henset til alvoren af den risiko, som nuklear spredning udgør.

(jf. præmis 128-131)

2. Inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og særlig med hensyn til de foranstaltninger, der vedtages over for Iran med det formål at forhindre nuklear spredning, fremgår det af bestemmelserne, den generelle opbygning og det mål, som forfølges med forordning nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran og nr. 961/2010, som ophævede denne, at transaktioner, der gennemføres gennem en ikke-udpeget enhed med henblik på at foretage betalinger for udpegede enheder eller betale disses gæld, ikke automatisk er lovlige, og at de pågældende enheder for at sikre den effektive virkning af artikel 7 i forordning nr. 423/2007 og artikel 16 i forordning nr. 961/2010 skal sikre sig, at sådanne transaktioner er lovlige, ved i givet fald at anmode deres kompetente nationale myndigheder om tilladelse.

For det første udgør bestemmelserne i artikel 7, stk. 1-3, i forordning nr. 423/2007 og artikel 16, stk. 1-3, i forordning nr. 961/2010 nemlig et forbud, hvis overtrædelse kan tjene som et selvstændigt grundlag for at pålægge sanktioner, herunder straf, i overensstemmelse med den anvendelige nationale ret. Ved i øvrigt i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 423/2007 og artikel 16, stk. 4, i forordning nr. 961/2010 at nævne aktiviteter, der direkte eller indirekte har til formål eller til følge at omgå de i nævnte bestemmelsers stk. 1-3 indeholdte forbud, tager EU-lovgiver sigte på sådanne aktiviteter, hvis mål eller virkning er, at deres gerningsmand unddrager sig det nævnte forbud. De i disse bestemmelser fastsatte kumulative betingelser om viden og vilje er opfyldt, når den person, der deltager i en heri omhandlet aktivitet, med vilje søger det omgåelsesformål eller den omgåelsesvirkning, der direkte eller indirekte er knyttet til denne aktivitet. Betingelserne er også opfyldt, når den pågældende person anser sin deltagelse i en sådan aktivitet for at have dette formål eller denne følge, og han samtykkende affinder sig hermed. Transaktioner, der gennemføres gennem en ikke-udpeget enhed, kan derfor medføre en overtrædelse af det i henholdsvis artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 423/2007 og artikel 16, stk. 4, i forordning nr. 961/2010 fastsatte forbud, for så vidt som de har til formål at gennemføre finansielle transaktioner, der vedrører en udpeget enhed, og de i en sådan transaktion involverede enheder faktisk søger gennemførelsen af dette formål eller ved, at deres deltagelse i denne transaktion kan have dette formål eller denne virkning, og accepterer denne mulighed. Det følger desuden af en modsætningslutning fra artikel 21 i forordning nr. 961/2010 – hvilken bestemmelse ikke har en modsvarende bestemmelse i forordning nr. 423/2007 – at pengeoverførsler til og fra en iransk person, en iransk enhed eller et iransk organ – herunder ikke-udpegede iranske personer, enheder eller organer – i princippet kan gennemføres under forudsætning af, at betingelserne i nævnte artikel 21 er opfyldt. Artikel 21 i forordning nr. 961/2010 udgør derfor en afvigelse fra reglen om indefrysning af pengemidler. Pengeoverførsler, der skal gennemføres i overensstemmelse med artikel 21, tillader imidlertid ikke en omgåelse af det i artikel 16, stk. 4, i forordning nr. 961/2010 fastsatte forbud.

For det andet pålægger artikel 11a, stk. 1, litra a), i forordning nr. 423/2007 de kredit- og finansieringsinstitutter, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 18 i forordning nr. 423/2007, at udvise løbende årvågenhed over for kontobevægelser i deres forhold til de i denne artikel 11a, stk. 2, nævnte kredit- og finansieringsinstitutter, dvs. bl.a. de i Iran hjemmehørende kredit- og finansieringsinstitutter. Artikel 23, stk. 1, litra a), i forordning nr. 961/2010 pålægger de kredit- og finansieringsinstitutter, der er omfattet af anvendelsesområdet for nævnte forordnings artikel 39, en tilsvarende forpligtelse til årvågenhed. Den effektive virkning af artikel 7-10 i forordning nr. 423/2007, sammenholdt med artikel 16-19 og 21 i forordning nr. 961/2010, ville derfor blive bragt i fare, såfremt en ikke-udpeget enhed frit kunne gennemføre transaktioner gennem en ikke-udpeget enhed med

henblik på at betale en udpeget enheds gæld eller foretage betalinger på dennes vegne. Det følger heraf, at en ikke-udpeget enhed altid skal sikre sig, at sådanne transaktioner er lovlige, ved i givet fald at anmode den kompetente nationale myndighed om tilladelse.

(jf. præmis 133-136, 138-141, 150 og 154)